

Împreună în misiune

MISIUNE

Dr. PETER KUZMIC
Decanul

Mesaj la Conferința
Mission Romania 2018

Este o bucurie și un privilegiu pentru mine să fiu invitat de conducerea Cultului Creștin Penticostal din România să particip la această Conferință uimitoare.

Dumnezeu face în România lucruri mari, mărețe. El face lucruri uimitoare peste tot în lume și aceasta pentru că biserica din România răspunde misiunii pe care i-a încredințat-o Domnul. Și este o bucurie să fiu din nou în universitatea căreia i se spune Universitatea zburătoare (Universitatea Aurel Vlaicu – n.r.). Am vorbit aici acum trei luni și jumătate și am fost foarte încântat și recunoscător să pot face asta, și să văd ce a făcut și ce face Dumnezeu. Nu este altă universitate în Europa care să ofere oportunitatea KAIROS pentru penticostali ca să învețe la un nivel atât de înalt cum face această universitate. Sunt foarte bucuroși de fostul meu student și coleg decan, prof. dr. Constantineanu Corneliu, care acum lucrează aici. De asemenea, cred că mult credit i se datorează și pastorului conf. dr. Pavel Riviș-Tîpei – viziunea, munca grea pe care a depus-o, rugăciunile și exemplul personal pe care l-a dat au făcut posibilă această deschidere.

Am sosit și am slujit în România pentru prima dată în anul 1968, adică acum 50 de ani! Pe atunci eram un tânăr evanghelist. Pastorul Codreanu și cu mine am avut o viziune spirituală comună și am devenit prieteni apropiați. Am văzut Biserica „Elim” crescând pe strada aceea noroioasă, unde sute de oameni stăteau nemișcați, fiind tare înghesuiți. Am luat odată un frate canadian cu mine acolo, la acea biserică. Erau trei camere legate una de alta și toți creștinii stăteau acolo, înțepeniți. Nu erau nici măcar bănci și erau sute de persoane care stăteau afară și serviciul a ținut vreo 5 ore și jumătate.

A fost minunat să văd creșterea, să văd trezirea acelei biserici, care a crescut din grupurile acelea mici și disprețuite, ajungând la centre spirituale și urbane mari, iar acum este o biserică care trimite evangheliști și misionari, este lucrarea lui Dumnezeu. Corneliu știe că în anul 1983 am dat un interviu la un ziar foarte cunoscut și era un titlu mare care spunea așa: „De ce România este Coreea Europei”. N-am să răspund la această întrebare pentru că dvs. știți deja o parte din răspuns. Și seara aceasta ilustrează acest adevăr. Acum vom face un pic de geografie, fiindcă, de fapt, nu există misiune fără geografie.

Eu provin dintr-o țară care nu mai există acum – Iugoslavia, care înseamnă țara slavilor sudici. Anumite națiuni se înmulțesc prin divizare. M-am născut în Slovenia, la 2 km de Austria și la 4 km de Ungaria și sunt cetățean croat. Doi ani am locuit în Belgrad (Serbia) – altă limbă, alt alfabet și o religie

diferită. Iugoslavia a fost numită India Europei. Bosnia a devenit prima mea chemare misionară și mulțumesc Domnului că m-a ajutat ca împreună cu studenții mei să plantăm aproximativ 20 de biserici în Bosnia, într-o țară dominată de musulmani.

Continuați să vă rugați pentru Coreea de Nord, dar nu uitați să vă rugați și pentru națiunile acestea din fosta Iugoslavie. Rugați-vă pentru Bosnia, pentru că avem probleme serioase acolo, explozie chiar în fața unei biserici noi și rugați-vă ca islamismul radical să nu biruiască.

Muntenegru este țara cea mai puțin evangheli-zată din Europa. Sunt gata să iau 20 de misionari români în Muntenegru. Apoi Kosovo – asta este națiunea cea mai tânără. A fost regiunea aceea autonomă, parte din Serbia musulmană și Albania. Am plantat un număr de biserici acolo și am trimis din Kosovo primul misionar în Albania, când regimul acela a căzut și, în 1991, s-au deschis porțile. Republica cea mai sudică e numită Macedonia, unde am plantat un număr de biserici și am văzut că unul dintre misionari lucrează printre albanezii din Macedonia. O treime din populație sunt albanezi acolo, iar cei mai mulți albanezi sunt musulmani. Și acolo, în Kosovo, și în Bosnia avem mii de profesori ohabi din Arabia Saudită, care încearcă să îi transforme pe musulmanii aceștia normali în musulmani fanatici pentru că musulmanii de aici sunt văzuți ca rampă de lansare pentru islamizarea Europei Occidentale.

Am citit câteva dintre studiile strategice islamice care spun că Europa a devenit păgână. Credința creștină și-a pierdut puterea și credibilitatea în Europa. Familiile sunt destrămate și moralitatea publică e prăbușită la pământ. Ei spun că este un vacuum spiritual, care reprezintă o oportunitate pentru ei, ca musulmani, și au creat niște strategii islamice serioase – așa interpretăm noi activitățile lor în Bosnia și în Kosovo. De aceea e foarte important ce am auzit aici rostit în mod elocvent, ca noi să înțelegem că Europa secularizată a devenit un câmp de misiune. Vin misionari coreeni și africani, dar noi avem nevoie de mai mulți români și știu că românii sunt peste tot. Mișcarea penticostală românească are un potențial nespus mai mare ca să influențeze Europa pentru Hristos. De aceea vă dă Dumnezeu creștere vouă, penticostalilor. Dumnezeu să vă binecuvânteze astfel ca în timp ce vă extindeți să binecuvântați și alte națiuni.

După Antiohia, când Pavel și Barnaba au fost trimiși în prima călătorie misionară, în urma căreia mulți păgâni s-au întors la Hristos, a avut loc un Conciliu misionar în Ierusalim care a hotărât – sub

„Pe când slujeau
Domnului și posteau,
Duhul Sfânt a zis:
«Puneți-Mi deoparte
pentru lucrarea la
care i-am chemat.»”
(Fapte 13:2)

influența directă a Duhului Sfânt –, că păgânii care s-au întors la Hristos nu trebuie să se iudaizeze ca să aparțină Domnului.

După aceea, a urmat a doua călătorie misionară. Aș vrea să urmăriți doar un segment scurt din a doua călătorie misionară: „Bisericele se întăreau în credință și sporeau la număr din zi în zi” (F.A. 16.5). Biblia ne vorbește aici despre Asia Mică, pentru că acolo Pavel și Sila (cărora li s-a alăturat și Timotei) au informat bisericile despre hotărârea Conciliului de la Ierusalim. Și bisericile au crescut și numeric și spiritual. Lucrul acesta este important, fiindcă noi trebuie să creștem în maturitatea spirituală și în credință. Și trebuie să creștem în timp ce oamenii vin la Hristos.

„Fiindcă au fost opriți de Duhul Sfânt să vestească Cuvântul în Asia, au trecut prin ținutul Frigiei și Galatiei. Ajunși lângă Misia, se pregăteau să intre în Bitinia; dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie. Au trecut atunci prin Misia și s-au coborât la Troa. Noaptea, Pavel a avut o vedenie: un om din Macedonia stătea în picioare și i-a făcut următoarea rugămintă: «Treci în Macedonia și ajută-ne!» După vedenia aceasta a lui Pavel, am căutat îndată să ne ducem în Macedonia, căci înțelegeam că Domnul ne cheamă să le vestim Evanghelia” (Fapte 16.6-10).

Vreau să extrag din acest pasaj **trei principii spirituale foarte importante care vorbesc direct participanților la această conferință**. Când ne uităm la practica apostolică și vedem Biserica Primară împărșiindu-se ca să ajungă la națiunile pământului, vedem cum Evanghelia s-a mutat din Asia Mică spre Europa. Și Dumnezeu îl folosește pe un bărbat care a fost un persecutor brutal al creștinilor, Saul din Tars, un dușman al bisericii creștine. Dar pentru că el s-a întâlnit cu Domnul Isus Hristos, viața lui a fost transformată și orbirea spirituală a fost dată la o parte de pe ochii lui, iar el a fost umplut cu Duhul Sfânt.

Și iată, parafrazat, ce afirma Pavel: „Trebuie să ducem Evanghelia la cei ce nu au auzit-o niciodată, pentru că Evanghelia, care a schimbat viața mea, va schimba și viețile altora (și chiar alte națiuni) dacă ei vor primi mesajul divin. Dar cum vor crede dacă nu au auzit despre mântuire?”

Și Saul din Tars a încercat să meargă în câteva regiuni: Frigia, Pamfilia, Bitinia, dar nu a putut să se ducă în niciunul dintre locurile acestea, dar apoi a primit o vedenie de noapte. Un om din Macedonia, de pe

un alt continent, a venit la Pavel și i-a zis: „Vino și ajută-ne!”.

Aici sunt relevate trei adevăruri, trei componente ale misiunii:

- misiunea este lucrarea întregii adunări;

- nu este misiune fără lucrarea Duhului Sfânt;

- misiunea este răspunsul nostru la strigătul disperat după ajutor al oamenilor.

Cartea Faptele Apostolilor este, de fapt, cartea lucrărilor Duhului Sfânt. Isus le-a poruncit ucenicilor Săi: „Rămâneți în Ierusalim până când veți primi o putere, când veți primi ungera Duhului Sfânt și apoi îmi veți fi martori”. Ei au ascultat și în ziua Cincizecimii a avut loc trezirea spirituală din care s-a născut Biserica Primară. Însă, nu după mult timp, a început persecuția și unii dintre creștinii care au părăsit Ierusalimul au ajuns în Antiohia, unde s-au organizat și au format o biserică. Această biserică din Antiohia, sub călăuzirea Duhului Sfânt, a luat doi dintre cei mai buni bărbați din acea biserică și i-a trimis în misiune.

Conciliul de la Ierusalim a fost un conciliu misionar. Biserica întregă trebuie să ducă Evanghelia deplină în toată lumea și în tot timpul. Misiunea nu este o lucrare doar pentru câțiva oameni pregătiți teologic sau profesional, pentru pastori sau pentru cei educați în misiunea transculturală. Noi toți suntem chemați la misiune, suntem parte din misiunea divină în lumea aceasta. Vă rog să remarcați că substantivul **evangelist** este menționat doar de 3 ori în Noul Testament și asta pentru că nu erau așa de mulți evangheliști, dar verbul **a evangeliza** apare de peste 50 de ori! Ce ne spune nouă asta? Că unii sunt evangheliști, alții misionari sau pastori, dar toți sunt chemați, fiecare este chemat să fie un martor al lui Hristos! Noi toți suntem chemați să fim implicați în vestirea Evangheliei. Asta ar trebui să facă pastorii, să spună lucrul acesta bisericii, ca fiecare credincios să fie un martor.

Dacă vreți să sumarizăm, două caracteristici de bază ale bisericii primare au fost:

1) **orice credincios – un martor pentru Hristos;**

2) **lucrarea Duhului Sfânt.**

Deci întreaga biserică era implicată în misiune. Nu este misiune și evanghelizare fără lucrarea Duhului Sfânt. Citiți cartea Faptele Apostolilor – istoria Bisericii Primare – și veți vedea că Duhul Sfânt nu

a fost prezent doar în Ziua Cincizecimii, ci veți vedea prezența Duhului Sfânt atunci când cei ce au fost închiși pentru Hristos au cântat și s-au deschis porțile, Îl vedeți pe Duhul Sfânt în Antiohia, când i-a pus deoparte pe cei doi pentru misiune, Îl vedeți pe Duhul Sfânt la Conciliu, pentru că s-a spus: „S-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă” (F.A. 15.28)!

Conducerea bisericii și Duhul Sfânt lucrau împreună, mână în mână. Vedeți clădiri educaționale mari și educație teologică care costă mulți bani, dar toate acestea nu ne vor ajuta dacă nu avem Duhul Sfânt, pentru că fără lucrarea Duhului Sfânt noi nu putem mântui și salva nici măcar un suflet păcătos, pentru că Duhul este cel ce convinge de păcat, Duhul este cel ce atrage spre Hristos, Duhul este cel ce conduce!

Iar în pasajul nostru, Îl vedem pe Duhul Sfânt care ajunge să-i oprească!

Odată am întregat pe cineva: „Cum se face că Pavel a vrut să meargă într-o parte și Duhul i-a spus „NU”, a încercat să meargă în altă regiune și Duhul Sfânt l-a oprit. A fost Pavel un „alunecat” de la credință?” Nu, nu a fost. El nu a vrut să fie leneș, ci a dorit să se ducă oriunde era nevoie să fie vestită Evanghelia! Dar Dumnezeu a știut unde era locul cel mai bun, unde nevoia era cea mai mare. Așadar iată, efortul uman și apoi viziunea supranaturală. Trebuie să învățăm că Duhul Sfânt are dreptul să zică **NU!**

Noi nu putem comanda Duhului Sfânt, spunându-I ce să facă, ci El poruncește, iar noi ascultăm și ne supunem. Dumnezeu ne-a dat autoritate doar peste duhurile rele, dar nu peste Duhul Sfânt. **Noi suntem sub autoritatea Duhului Sfânt!**

În viziune era un bărbat din Macedonia, un om de pe un continent cu mari nevoi spirituale. Și bărbatul acela stăruia, zicând: „Vino în Macedonia și ajută-ne!”. Duhul Sfânt lucrează și natural și supranatural. Când noi facem ce putem, în puterea noastră, pentru că Îl iubim și ascultăm poruncile Lui, El vine peste noi și face lucruri supranaturale, ajutându-ne să împlinim planurile Lui și să extindem Împărăția Lui. Duhul Sfânt este la lucru și astăzi. În fiecare săptămână sunt plantate 1.600 de biserici noi, adică 83.000 pe an. Am fost în Burma de câteva ori și am participat la un serviciu divin unde au fost botezați peste 6000 de oameni. Am fost într-un Congres în Brazilia cu mai mult de un milion de penticostali. Duhul Sfânt este la lucru în mod puternic,

(urmare din pag. 9)

în mod creativ și El folosește instrumente umane, ca tine și camine.

Deci, *în al treilea rând, misiunea este răspunsul nostru la strigătul de ajutor al oamenilor necăjiți.* Ați observat că omul din vedenie, omul din Macedonia i-a zis: „Vino și ajută-ne!”. Lumea aceasta este într-o nevoie atât de mare după Isus, încât putem auzi strigătul oamenilor chiar dacă ei nu pot să-l articuleze. Dar felul lor de viață, confuzia în care trăiesc – oameni care caută substitute la toate lucrurile materiale, toate acestea sunt dovada că ei au nevoie de Isus, și prin trăirea lor, ei de fapt spun: „Avem nevoie de Isus!” Vă rog să observați că s-au întâmplat două lucruri:

Primul: Pavel ascultă de Marea Trimitere. Domnul Isus a dat Marea Trimitere și Stăpânul a zis: Duceți-vă! Și noi ca slujitori ascultători ne ducem, iar omnia pierdută ne zice: Vino, veniți! Deci, avem porunca Stăpânului și avem chemarea celor în nevoie. Și când acestea două se întâlnesc, se întâmplă minunea: Împărăția lui Dumnezeu coboară între oameni.

Al doilea lucru pe care aș vrea să-l observați – cine a avut vedenia?

Liderul, Pavel, dar dintr-o dată apare „noi”. După ce Pavel a avut viziunea, spune „noi ne-am pregătit ca să mergem în Macedonia”. Am concluzionat că Dumnezeu ne cheamă pe NOI. Dumnezeu are lideri în Biserica Sa pentru misiune. Liderii sunt oameni care primesc misiunea, ei sunt oameni care au curajul să pășească pe un teren nou, sunt oameni care

mișcă înainte, dar ce este frumos și important, **Pavel avea o echipă.** Luca ne lasă de înțeles pentru prima dată că Pavel s-a unit cu echipa și **echipa a zis: Da, înțelegem chemarea!**

Păstorul nostru are o viziune, liderul de misiune are o viziune, noi trebuie să-i sprijinim, să mergem cu ei. De aceea ei sunt împreună în misiune. Și iată-i pe ei, cum s-au dus **împreună** în Macedonia. Astfel, Evanghelia a venit în Europa și trebuie să mai vină!

Vreau să închei cu o istorioară evreiască despre creație. Evreii au o imaginație foarte bogată și pe lângă literatura inspirată, Scripturile, au multe istorisiri despre literatura inspirată. Istorioara asta nu este inspirată, dar este instructivă. Ea spune că atunci când Dumnezeu a creat lumea, patru îngeri au venit lângă Domnul și s-au uitat, uimiți, la ce face El.

Unul dintre ei i-a zis: „Doamne, Tu crezi ceva din nimic! Cum este posibil?” Al doilea înger i-a zis: „Doamne, e uimitor ce crezi Tu. Dar de ce faci asta?”

Noi, oamenii moderni, zicem că primul avea o minte de om de știință, pentru că știința pune întrebarea „Cum?”, iar al doilea avea minte de filozof, căci filozoful pune întrebarea „De ce?” Apoi, al treilea înger i-a zis: „Doamne, Tu faci ceva tare prețios, câte minerale pui aici, ce bogății.” Întrebarea lui a fost: „Doamne, când termini, nu vrei să-mi dai mie ce faci Tu?”. Eu cred că era un pic de zel de capitalist în acesta. Dar îmi place sfârșitul istorioarei. Al patrulea înger s-a uitat ce s-a uitat și a zis: „Dumnezeul meu, Tu crezi ceva care n-a mai fost niciodată, Tu faci ceva minunat, fascinant. Nu pot să stau

doar ca un observator pasiv. Doamne, pot să Te ajut?”

Dragi prieteni, misiunea bisericii ne spune că Dumnezeu nostru creează o umanitate nouă. Biserica, comunitatea celor răscumparați este avangarda unei noi societăți umane. Dacă cineva este în Hristos, este o făptură nouă! Dumnezeu face ceva nou în lumea noastră și El ne cheamă și ne trimite ca să-L ajutăm. Suntem lucrători împreună cu Hristos!

În încheiere, vreau să te întreb: Ești doar un observator pasiv sau poate calculezi ce poți câștiga din asta?

Acum, când vorbim despre **misiunea Bisericii** și despre **a fi împreună în misiune**, noi toți să zicem: **Doamne, iată-mă! Pot și eu să ajut, mă lași să ajut în timp ce Tu crezi o lume nouă și din lumea aceasta veche scoți o societate nouă? Căci noi toți am fost făpturi căzute, dar iată-ne urmași ai lui Hristos. Glorie Lui în veci!**

Misionarul

Luând în tălpi cărări îndepărtate
Când granițe se nasc, trăiesc și mor,
Colindă lumi de umbre-ntunecate
Clădite pe minciuni, pe surogate,
Zelosul, dedicatul vestitor.

El simte că îl cheamă depărtarea
Cu hărțile-așternute pe pământ,
Spre țări unde domnește-ntunecarea
Ducând lumina și eliberarea
Cu torța care arde în Cuvânt.

Înflăcărat, cu focul în privire
Și inima în clocot pentru cer,
El trece peste orice-mpotrivire
Căci e un vestitor, și-a da de știre
E misiunea lui de mesager.

El duce-n bezna lumilor lumină
Cu vestea mântuirii prin Isus,
Prin sângele ce spală orice vină,
Și tolba cu scrisori îi este plină
Purtând mesajele ce vin de sus.

E artizanul luptei îndârjite
C-un zel ce pare supraomenesc
Și lasă-n urma trudei ascuțite
Amprenta tălpilor bătătorite
Pe țărături unde zorile mijesc.

Îl știu umblând prin țări îndepărtate
Și-aș vrea ca, într-un fel, să-l însoțesc,
Iar de mi-s tălpile catifelate
De prea comode și prea neumblate,
Atunci... genunchii să-i bătătoresc.

Haideti să ne unim în rugăciune
Cerând fierbinte Tatălui divin
Să-l însoțească El în acțiune
Dându-i putere, har, înțelepciune
Și plinitudine în Duh. Amin!

SIMION FELIX MARȚIAN

